

உங்கள் தீர்ப்பு என்ன?

இயேசுவை விசாரணை

செய்த நிகழ்ச்சிகள்,¹

ஒரு ஆழ்ந்த கண்ணோட்டம்

நம்மில் இயேசுவின் இரத்தத்தினால் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள், அவரது சிலுவையை, உணர்ச்சிகளின் கலவையுடன் உற்றுப் பார்க்கின்றோம்: அவரது பாடுகளினிமித்தம் கவலை, ஆனால் நமது இரட்சிப்பினிமித்தம் மகிழ்ச்சி. முதல் நூற்றாண்டில், சராசரி நபர் சிலுவையை உற்று நோக்கிய போது, அவர் பெருந்துக்கத்தையும் கனவீனத்தையும் தவிர வேறு ஒன்றையும் காணவில்லை (1 கொரி. 1:18; கலா. 3:13; எபி. 12:2 ஆகியவற்றைக் காணவும்). ரோமர்களின் சிலுவையில் மரித்த ஒருவர் மேசியாவாயிருக்க முடியும் என்ற கருத்தினிமித்து ஏற்பட்டிருந்த ஆழமான தப்பெண்ணத்தை வெற்றிகொள்ளுதல் என்பது தொடக்க காலச் சிவசேஷர்களால் எதிர் கொள்ளப்பட்டிருந்த மாபெரும் அறைகூவல்களில் ஒன்றாக இருந்தது. பவுல் இந்த அறைகூவலைப் பற்றி எழுதினார்: "... நாங்களோ சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்; அவர் யூதருக்கு இடறலாயும் கிரேக்கருக்குப் பைத்தியமாயும் இருக்கிறார்" (1 கொரி. 1:23).

தண்டனை பெற்ற குற்றவாளி என்ற வகையில் இயேசு மரித்தார் என்ற உண்மையானது இன்னமும் சிலரது விசுவாசத்திற்குத் தடையாக உள்ளது. கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிராளிகள், யூதர்களும் ரோமர்களும் ஆகிய இரு தரப்பினருமே இயேசுவுக்கு மரண தண்டனை விதித்தனர் என்ற உண்மையைச் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றனர். ஒருவர் தமது நாட்களில் இருந்த மத மற்றும் அரசியல் என்ற இரண்டு நிறுவனங்களினாலும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கையில், அவர் உலகத்தின் இரட்சகராக இருக்கக் கூடும் என்று நினைப்பது நகைப்புக்குரியதாக உள்ளது என்று அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். நாம் இந்த மறுப்புக்களுக்குப் பதில் அளிக்க வேண்டுமென்றால், கிறிஸ்துவை விசாரணை செய்த நிகழ்ச்சிகளின்போது என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி நாம் ஒரு தெளிவான புரிந்துகொள்ளுதலைப் பெறுதல் அவசியமானதாக உள்ளது.² குற்றமற்ற மனிதர் ஒருவருக்கு, மரண தண்டனை விதித்தல் எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று என்று நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது.

இந்தப் பிரசங்கத்தில் நாம், இயேசுவை யூதர்களும் ரோமர்களும் விசாரித்த நிகழ்ச்சிகளின் குறிப்பிட்ட அம்சங்களினிமித்து கவனம் செலுத்து

வோம்:³ கர்த்தரை விசாரித்தவர்களின் நோக்கங்களை நாம் பரிசோதிப்போம். சட்டவிரோதமான செயல்முறைகளை நாம் மறைமுகமாய்ச் சுட்டிக்காண்பிப்போம். இந்த விசாரணைகள், இயேசு தேவனுடைய குமாரன் அல்ல என்று நிரூபிப்பதற்குப் பதிலாக, அவர் தேவனுடைய குமாரனாக இருப்பதை உண்மையில் நிரூபித்தன என்றும் நாம் காண்போம். இந்த பிரசங்கத்தை நாம் முடிப்பதற்கு முன்னர், இன்றைய நாட்களுக்கு நடைமுறைப் பயன்பாட்டை ஏற்படுத்துவோம்: இயேசு இன்னமும் பல இருதயங்களில் “விசாரணை” செய்யப்படுகின்றார். இப்போது அவர் உங்கள் இருதயத்திலும்கூட விசாரணை செய்யப்படலாம்; அவரைப் பற்றி நீங்கள் விசுவாசிக்க வேண்டியதென்ன என்பதை இன்னமும் நீங்கள் முடிவு செய்யாதிருக்கலாம். நீங்கள் உங்கள் தீர்ப்பை வழங்கும்படி அறைகூவல் விடப்படுவீர்கள்: [அவர்] குற்றவாளியா அல்லது குற்றம் அறியாதவரா? அவர் சட்டத்தை மீறியவரா அல்லது உங்கள் ஆண்டவரா?

முதல் நூற்றாண்டில் இயேசு விசாரணைக்கு உட்படுதல்

தப்பெண்ணம் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது
(சனதெரீன் சங்கத்தார்)

சனதெரீன் சங்கத்தின் முன்பாக இயேசு “விசாரணை” செய்யப்பட்டதைக் கொண்டு நாம் தொடங்குவோம். யூதத் தலைவர்கள் நியாயத்தை நாடவில்லை, ஆனால் நியாயப்படுத்துதலை - ஒரு சில வாரங்களுக்கு முன்பு அடையப்பட்ட ஒரு முடிவை நியாயப்படுத்துதலை - நாடினர் (யோவா. 11:47-53, 57). “ஹார்வர்டு⁴ பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியரும் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க சட்டவல்லுநருமான (1846) [சைமன்] கிரீன்லீப் என்பவர், இயேசு கொலைசெய்யப்பட வேண்டும் என்று [யூதர்களால்] நடத்தப்பட்டது, சட்டப்பூர்வமான தண்டனை என்ற நடிப்பின் கீழ் செயல்பட்டதாயிருந்தது” என்று கருதினார்.⁵

சட்ட நடைமுறைகள் பற்றி நம்மில் மேலோட்டமான அறிவுமட்டும் கொண்டுள்ளவர்களுக்குக் கூட, இயேசுவை யூதர்கள் “விசாரணை” செய்ததென்பது ஒரு கேலிக்கூத்தாக இருந்தது என்பது தெளிவாய் இருக்க வேண்டியுள்ளது. காய்பா மற்றும் அவரது பின்பற்றாளர்களின் ஒருதலைப் பட்சமான எண்ணங்களை மத்தேயு வெளிப்படுத்தினார்: “பிரதான ஆசாரியரும் மூப்பரும் சங்கத்தார் யாவரும் இயேசுவைக் கொலை செய்யும் படி அவருக்கு விரோதமாய்ப் பொய்ச்சாட்சி தேடினார்கள். ஒருவரும் அகப்படவில்லை; அநேகர் வந்து பொய்ச்சாட்சி சொல்லியும் அவர்கள் சாட்சி ஒவ்வவில்லை” (மத். 26:59, 60அ). பொய்ச்சாட்சி கூறுதலின் பாவம் பற்றி மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் தெளிவாயிருந்தது (யாத். 20:16; உபா. 19:15-21ஐக் காணவும்).

சனதெரீன் சங்கத்தார் கிறிஸ்துவைப் பிலாத்துவின் முன்பு கொண்டு வந்த வகையிலும் அவர்களின் நேர்மையற்ற தன்மை தெளிவாக உள்ளது.

அவர்கள், தேவதூஷணம் என்ற மதரீதியான குற்றச்சாட்டில் (மத். 26:65, 66) இருந்து, கலகம் செய்தல் என்ற அரசியல் ரீதியான குற்றச்சாட்டிற்கு (லூக். 23:2) மாறினர். மற்றும், பிலாத்துவின் முன்பாக ஏற்படுத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டிற்கு யூதர்கள் விசாரணை செய்தபோது எவ்வித சாட்சியமும் முன்னிறுத்தப்பட்டிருந்ததில்லை. ரோமர்கள் விசாரணை செய்த நிகழ்ச்சி முழுவதிலும் (இது பிற்பாடு கலந்துரையாடப்படும்), ஆலோசனைச் சங்கத்தின் நடத்தையானது, சீரற்றதன்மைகள் நிறைந்ததாக இருந்தது:

- அவர்கள் இயேசுவின்மீது, தேவதூஷணக் குற்றம் சாட்டித் தீர்ப்பிட்டனர், பின்பு உண்மையில் அவர்கள் தாமே, யேகோவா தங்கள் ராஜா என்பதை மறுத்தனர் (யோவா. 19:15) - இது ஒரு தேவதூஷணமான கருத்தாக இருந்தது.
- அவர்கள் இயேசுவின்மீது, அவர் கலகங்களைத் தொடங்கிய நபராயிருந்தார் என்று குற்றம் சாட்டினர் (லூக். 23:5 ஐக் காணவும்), பின்பு பிலாத்துவுக்கு நெருக்கடி தருவதற்காக அவர்கள் தாமே, ஒரு கலகத்தைத் தூண்டிவிட்டனர் (மத். 27:24).
- அவர்கள், இயேசு சூழ்ச்சி செய்திருந்த காரணத்தினால் அவரை விடுதலையாக்கக் கூடாது என்று கூறினர் (லூக். 23:2), பின்பு சூழ்ச்சி என்ற குற்றம் செய்திருந்த ஒரு மனிதனை [பரபாசை] விடுதலை செய்யும்படி வற்புறுத்திக் கேட்டனர் (மாற். 15:7, 11).

இருப்பினும், யூதத்துவச் சட்ட அமைப்பு என்பது பிரச்சனையாக இருந்ததில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்; விதிவசமான அந்த வெள்ளிக்கிழமையன்று, சட்டத்தைச் செயல்படுத்தியவர்களின் இருதயங்களில்தான் தவறு இருந்தது. யூதத்துவ சட்ட அமைப்பானது உலகத்தில் மனிதத்துவம் மிகுந்த சட்டங்களில் ஒன்று என்பதாக அங்கீகரிக்கப் பட்டிருந்தது. இஸ்ரவேல் ஜனங்களில் ஒருவரின் ஜீவன் என்பது ஒருவரின்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு எவ்வளவு கொடுமையானதாக இருப்பினும், அந்த ஜீவனைக் காப்பதற்குத் தேவையான சட்டரீதியான முன்னெச்சரிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் மேற்கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு மிகவும் மதிப்புடையதாகக் கருதப்பட்டது. இரண்டாம் நூற்றாண்டில், யூதத்துவச் சட்ட நடைமுறைகள் பற்றிய வாய்மொழிப் பாரம்பரியங்கள் யாவையும், மிஷ்னா¹ என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு தொகுதியாக எழுதப்பட்டன. இயேசு விசாரணை செய்யப்பட்டபோது, எந்த ஒழுங்குமுறை அமலில் இருந்தது என்பது பற்றிக் கேள்விகள் சில உள்ளன, ஆனால் அந்த வேளையில் சட்டப்பாதுகாப்புகள் குறைந்தபட்சம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியிருந்தன என்று பலர் நம்புகின்றனர்:

- மரண தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டிய வழக்குகள் பகல் பொழுதில் மாத்திரம் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் (மிஷ்னா, சனதெரீன் 4.1). இது நியாயத்தீர்ப்பில் சோர்வு மூளுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக விதிக்கப்பட்டது.
- நியாயாதிபதிகள், குற்றம்சாட்டப்பட்டவரைக் குற்றவாளி என்று தீர்மானிப்பதற்கு ஒரு வழியைக் கண்டறிவதற்கு மாறாக, அவரை

விடுதலை செய்வதற்கான ஒரு வழியையே ஊக்கமாய்க் கண்டறிய வேண்டும் (மிஷ்னா, சனதெரீன் 4.1; 4.5; 5.4ஐக் காணவும்).

- மரணதண்டனைக்கான வழக்கில் ஒன்றித்த வாக்கானது தண்டனை விதித்தல் என்பதை ஒன்றுமற்றதாகிவிடும் (மிஷ்னா, சனதெரீன் 4.1). ஒன்றித்த வாக்கு என்பது பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களின் அமைப்பினுடைய முடிவு என்பதற்குப் பதிலாக, ஒரு கும்பலின் செயல்பாடு என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கக் கூடும்.
- ஆலோசனைச் சங்கம் ஒரு மனிதனைக் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பிட்ட அதே நாளில் அவனுக்குத் தண்டனை விதிக்கக்கூடாது (மிஷ்னா, சனதெரீன், 4.1; 5.5). அவர்கள் இல்லம் சென்று, தாங்கள் அடைந்த தீர்ப்புப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.
- தலைமை வகிக்கும் பிரதான ஆசாரியர், வழக்கைக் குறித்துத் தமது கருத்தை ஒலிக்கக்கூடாது, ஏனென்றால், அவரது செல்வாக்கானது இளம் உறுப்பினர்களை அலைபாயச் செய்யுமளவுக்கு பெரிதாக இருக்கக்கூடும் (மிஷ்னா, சனதெரீன் 4.2).⁷

இயேசுவை யூதர்கள் “விசாரணை” செய்த நிகழ்ச்சியானது இந்த அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் யாவற்றையும் மீறியதாக இருந்தது:

- அவர் இரவு வேளையில் விசாரிக்கப்பட்டுக் குற்றமுள்ளவரென்று கண்டறியப்பட்டார் (மத். 26:57, 66; 27:1).
- அவர் குற்றமற்றவர் என்று நிரூபிப்பதில் அல்ல ஆனால் அவரைக் குற்றவாளி என்று கண்டறிவதில்தான் நியாயாதிபதிகள் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் (மத். 26:59).
- இயேசுவுக்கு எதிராக ஆலோசனைச் சங்கத்தின் வாக்கானது ஒருமுகப்பட்டிருந்தது என்பது உறுதி (மாற். 14:64; லூக். 22:70, 71; மத். 27:1; மாற். 15:1; லூக். 23:1ஐக் காணவும்).⁸
- தீர்ப்பும் தண்டனையும் அதே இரவில் தரவழைக்கப்பட்டன (மத். 26:65, 66; 27:1).
- முதலில் பிரதான ஆசாரியர் தமது தீர்ப்பை உச்சரித்து, பின்பு அதை உறுதிப்படுத்தும்படி அவர் எஞ்சியிருந்தவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார் (மத். 26:65, 66).

யூதர்கள் இயேசுவை விசாரணை செய்தது பற்றிய வேதாகம விவரங்கள் நம்பத் தகுந்ததுமாய்⁹ இருக்கின்றன என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், சட்டவிரோதமானவைகள்¹⁰ நடைபெற்றனவா என்பதல்ல - அப்படிப்பட்டவைகள் எத்தனை நடைபெற்றன என்பதே கேள்வியாக உள்ளது.¹¹ மேலே குறிப்பிடப்பட்டவைகள் தவிர, இந்தப் பட்டியலுடன் இன்னும் சிலவற்றையும் கூட்டமுடியும்:¹²

- விசாரணையானது பிரதான ஆசாரியரின் வீட்டில் முறையற்ற வகையில் நடத்தப்பட்டது (மிஷ்னா, சனதெரீன் 11.2).
- விசாரணையானது ஒரு பண்டிகை நாளில் நடத்தப்பட்டது (மிஷ்னா, சனதெரீன் 4.1).
- இயேசு தேவதூஷணம் பேசினார் என்ற அடிப்படையில் தண்டனை

விதிக்கப்பட்டார், ஆனால் அவரது கூற்றானது யூதத்துவச் சட்டக்கோட்பாட்டின்படி “தேவதூஷணம்” என்ற வகைப்பாட்டில் இருக்கவில்லை. சட்டப்பூர்வமான பாதுகாப்பை அளிப்பதற்காக, இரபீக்கள் அந்த வார்த்தைக்கு ஒரு குறுகிய விளக்கத்தை உருவாக்கி வைத்திருந்தனர். நியாயப்பிரமாணத்தின்படி, “தேவதூஷணம்” என்பது தேவனை சபித்தல் என்பதைக் குறிப்பிட்டது (லேவி. 24:15, 16); இரபீக்களைப் பொறுத்தமட்டில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தேவனுடைய நாமத்தைக் குறிப்பிட்ட வகையில் உச்சரித்திருந்தால் மட்டுமே அவர் குற்றவாளியாவார் (மிஷ்னா, சனதெரீன் 7.5).

யூதத்துவச் சட்ட அமைப்பில் பிரச்சனை இருந்ததில்லை, ஆனால் அதை செயல்படுத்தும் பொறுப்பு கொண்டிருந்தவர்களிடம்தான் பிரச்சனை இருந்தது என்று நான் மீண்டும் கூறுகின்றேன். இயேசு யூதர்களால் விசாரிக்கப்பட்டு குற்றவாளியென்று காணப்படவில்லை. மாறாக, அவர் குற்றவாளி என்று கருதப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டார். ஆலோசனைச் சங்கத்தின் முன்னிலையில் இயேசு விசாரிக்கப்பட்டது பற்றி கூறும் எந்த சுவிசேஷ விவரங்களும் பாரபட்சமற்ற முறையில் வாசிக்கப்பட்டால், அது இயேசு “குற்றவாளியல்ல!” என்ற தீர்ப்பையே ஏற்படுத்த வேண்டும்.

அரசியல் மேலோங்கியிருத்தல்: பிலாத்து

நாம் ரோமர்களின் விசாரணைக்குக் கடந்து செல்லுவோம். பிலாத்து வுக்கு முன்பாக இயேசு விசாரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியானது ரோம சட்ட வியலின் சட்டப்பூர்வமான செயல்முறையாகத் தொடங்கிற்று. ரோமப் பேரரசுக்கு நியாயம் என்பது முக்கியமானதாக இருந்தது; “வானமே இடிந்து விழுந்தாலும், நியாயம் செய்யப்பட வேண்டும்” என்பதே ரோமர்களின் கொள்கையாக இருந்தது¹³ இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் அறிவார்ந்தவர்கள், “பிலாத்துவின் முன்பாகக் கிறிஸ்து விசாரணை செய்யப்பட்ட நிகழ்ச்சியானது ஏறக்குறைய, ஆளுநரின் *cognitio* (ஆய்வினால்) ஆன மாகாணத்தின் சாதாரண விசாரணையில் இருந்த எல்லா அம்சங்களையும் கொண்டிருந்தது” என்று நமக்குக் கூறுகின்றனர்.¹⁴ அடிப்படைச் செயல் முறையானது பின்வருமாறு இருந்தது:

- ஆளுநரே வழக்கை விசாரணை செய்யும் பொறுப்புடையவராக இருந்தார்; சட்டவல்லுநர் எவரும் இருக்கவில்லை.
- ஆளுநர் குற்றச்சாட்டைக் கேட்டார்.
- ஆளுநர் குற்றவாளியை விசாரணை செய்தார்.
- ஆளுநர் ஆலோசகர்களைக் கலந்தாலோசித்தல் அவசியம் என்று உணர்ந்தால் அதைச் செய்தார்.
- ஆளுநரின் விசாரணை முடிந்தபின்பு, அவர் நியாயாசனத்தில் உட்கார்ந்து தீர்ப்பை வெளியிட்டார். “ஒரு நீதிபதியானவர் நியாயாசனத்தில் அமர்ந்து மரணதண்டனைத் தீர்ப்பை வெளியிட வேண்டும் என்று ரோமர்களின் சட்டம் கேட்டுக் கொண்டது.”¹⁵

ரோமர்களுக்கு முன்பாக இயேசு விசாரணை செய்யப்பட்ட

நிகழ்ச்சியின் தொடக்க நிலைகளில் பின்வரும் செயல்முறை பின்பற்றப் பட்டது:

- இயேசு பிலாத்துவிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டார் (மத். 27:2; மாற். 15:1; லூக். 23:1); விசாரணையின் நிலைப்பாட்டிற்கு ஆளுநரே முழுப்பொறுப்புக் கொண்டிருந்தார்.
- யூதத்தலைவர்கள் தங்கள் குற்றச்சாட்டுகளை ஆளுநரிடம் முறையிட்டனர் (யோவா. 18:29, 30; லூக். 23:2).
- பிலாத்து இயேசுவை விசாரணை செய்தார் (மத். 27:11; மாற். 15:2; லூக். 23:3; யோவா. 18:33-38).
- இயேசுவை ஏரோதுவிடம் அனுப்பதல் என்ற பிலாத்துவின் செய்கையானது இன்னொருவரின் கருத்தை நாடுதல் என்று விளக்கப்படுத்தப்படலாம் (லூக். 23:15ஐக் காணவும்).
- நியாயாசனம் என்பது பலமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (மத். 27:19; யோவா. 19:13); பிலாத்து, ரோமாபுரியின் அலுவலகப் பிரதிநிதி என்ற வகையில் பேசினார். “பொந்தியு பிலாத்து [நியாயாசனத்தில்] அமர்ந்தபோது, அவரே ரோமாபுரியாக இருந்தார்.”¹⁶

குறிப்பிடப்பட்ட செயல்முறைகளைப் பிலாத்து பின்பற்றவில்லை என்பது பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை. அவர் தமது தீர்ப்பை வெளியிட்ட பின்பு, அதன் பின்னால் நிலைத்து நிற்கவில்லை என்பதே பிரச்சனையாக இருந்தது. அவர் இயேசுவைக் கேள்வி கேட்டபின்பு, குற்றம்சாட்டியவர்களிடம் திரும்பிச் சென்று, “இந்த மனுஷனிடத்தில் நான் ஒரு குற்றத்தையும் காணவில்லை” என்று அறிவித்தார் (லூக். 23:4; வ. 14ஐக் காணவும்). NIV வேதாகமத்தில், “I find no basis for a charge against this man” [“நான் இந்த மனிதனுக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டிற்கு ஆதாரம் ஒன்றையும் காணவில்லை”] என்றுள்ளது. அந்த வேளையில், அவர் இயேசுவை விடுதலை செய்திருக்க வேண்டும்¹⁷ - ஆனால் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

விசாரணையின் ஓட்டத்தில், இயேசு “குற்றமற்றவர்!” என்று பிலாத்து மீண்டும் மீண்டும் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார்:¹⁸

“இந்த மனுஷனிடத்தில் நான் ஒரு குற்றத்தையும் காணவில்லை” (லூக். 23:4).

“... இவன்மேல் நீங்கள் சாட்டுகிற குற்றங்களில் ஒன்றையும் நான் இவனிடத்தில் காணவில்லை” (லூக். 23:14).

அவன் மூன்றாந்தரம் அவர்களை நோக்கி: “ஏன், இவன் என்ன பொல்லாப்புச் செய்தான்? மரணத்துக்கு ஏதுவான குற்றம் ஒன்றும் இவனிடத்தில் நான் காணவில்லையே ...” (லூக். 23:22).

... பிலாத்து ... மறுபடியும் யூதர்களிடத்தில் வெளியே வந்து: “நான் அவனிடத்தில் ஒரு குற்றமும் காணேன் ...” என்றான் (யோவா. 18:38).

பிலாத்து மறுபடியும் வெளியே வந்து: “நான் இவனிடத்தில் ஒரு

குற்றமும் காணேன் என்று நீங்கள் அறியும்படிக்கு, இதோ, உங்களிடத்தில் இவனை வெளியே கொண்டுவருகிறேன்” என்றான் (யோவா. 19:4).

... அதற்குப் பிலாத்து: “... நான் இவனிடத்தில் ஒரு குற்றமும் காணேன்” என்றான் (யோவா. 19:6ஆ).

“இரட்டை ஆபத்திற்கு¹⁹” எதிராகத் தடை என்பது நியாயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாக உள்ளது. எளிமையாகக் கூறுவதென்றால், ஒரு நபர்மீது சாட்டப்பட்ட குற்றத்திலிருந்து விடுவித்த பிறகு அவரை அல்லது அவளை இரண்டாம் முறை விசாரிக்கக் கூடாது என்று “இரட்டை ஆபத்து” தொடர்புள்ள சட்டங்கள் கூறுகின்றன. பிலாத்துவுக்கு முன்பாக இயேசு விசாரணை செய்யப்பட்டதில், அவர் இரட்டை ஆபத்திற்கு மட்டுமின்றி, “மூன்று ஆபத்திற்கும்” மற்றும் அதற்கு அப்பாலும் உட்படுத்தப்பட்டார்.

பிலாத்து தமது முதல் தீர்ப்பான “குற்றமற்றவர்” என்பதை அமல்படுத்த தவறிய வேளையில் இருந்து, செயல்முறைகளில் நியாயம் மறைந்து போயிற்று. இயேசு மரிக்க வேண்டும் என்று சனதெரீன் சங்கத்தார் விரும்பியது ஏன் என்பதை ஆளுநர் அறிந்திருந்தார் (மத். 27:18; மாற். 15:10), ஆனால் இன்னமும் அவரை விடுதலை செய்யாதிருந்தார். கிறிஸ்து குற்றமற்றவர் என்பதை அவர் [பிலாத்து] அறிந்திருந்தார், ஆனால் அப்போதும் அவரை சவுக்கினால் அடிப்பித்தார். இயேசு மரணத்திற்குத் தக்க ஏதொன்றையும் செய்ததில்லை என்று அவர் [பிலாத்து] அறிந்திருந்தார், ஆனால் அப்போதும் அவரைச் சிலுவையில் அறையும்படி அனுமதித்தார்.

பிலாத்து அரசியல் ரீதியாகச் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு இவ்விதமாய்ச் செயல்பட்டார்²⁰ - ஆனால் அது இவ்விஷயத்தைச் சரியானதாகக் குவதில்லை. யூதர்கள் வலியுறுத்துவதை அதிகரித்தபோது, “இயேசு ஒரு அலுவலரிடமிருந்து இன்னொரு அலுவலரிடத்தில், போக்குக் கூறமுடியாத அவசரத்துடன், துரிதமாய் கூட்டிச் செல்லப்பட்டார்”²¹ இது கடைசியில் பிலாத்து அவரை “சிலுவையில் அறைய” ஒப்புக்கொடுத்த வரையிலும் நடைபெற்றது (மத். 27:26).

இயேசு பிலாத்துவினால் விசாரிக்கப்பட்டு குற்றமுள்ளவராகக் காணப்படவில்லை. மாறாக, அந்த ரோம ஆளுநர் அவரை குற்றமற்றவர் என்று மீண்டும் மீண்டும் அறிவித்தார். விசாரணைகள் மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து நடந்த நிகழ்ச்சிகள் முழுவதிலும், இயேசுவுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள், அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தனர். அவரது விரோதிகள், அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தனர்.²² பிலாத்துவும் அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தார். பிலாத்துவின் மனைவியும் அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தாள் (மத். 27:19). ஏரோதுவும் அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தார் (லூக். 23:15). அவரைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாஸும் அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தார் (மத். 27:4). இயேசுவுடன் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருந்த கள்வர்களில் ஒருவன் அவர் குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தான் (லூக். 23:41). சிலுவையில் அறைதலுக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்த நூற்றுக்கு அதிபதியும் கூட அவர்

குற்றமற்று இருந்தார் என்று அறிந்தார் (மத். 27:54; மாற். 15:39).

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் இயேசு விசாரணைக்கு உட்படுதல்

நாம் முதல் நூற்றாண்டில் இருந்து இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிற்குக் கடந்து வருவோமாக. இயேசுவைக் குறித்து மற்றவர்களின் தீர்ப்பை நாம் கண்டுள்ளோம், ஆனால் இப்போது நான், “உங்கள் தீர்ப்பு என்ன?” என்று கேட்க விரும்புகின்றேன். இதற்கு மிக விரைவாகப் பதில் அளிக்காதீர்கள். நீங்கள் உங்கள் தீர்ப்பின் தனிச்சிறப்பை அறிந்து கொள்வது அவசியமாக உள்ளது.

ஒருவர், தமது கூற்றின் மறைமுகக் கருத்தை உணர்ந்தறியாமல், “குற்றமற்றவர் என்பதே எனது தீர்ப்பாக உள்ளது! இயேசு மரணத்திற்குப் பாத்திரர் அல்ல” என்று பதில் அளிப்பதை என்னால் கற்பனை செய்ய முடிகிறது. நீங்கள் இயேசுவைத் தேவனுடைய குமாரன் என்றும் உங்கள் வாழ்வின் ஆண்டவர் என்றும் ஏற்றுக்கொள்ள மனவிருப்பம் கொண்டவர்கள் ஆகாதவரைக்கும், உங்களால் அவரை “குற்றமற்றவர்” என்று சீர்ப்பொருந்திய தன்மையுடன் உச்சரிக்க முடியாது.

நான் ஏன் அந்த உறுதிப்பாட்டை ஏற்படுத்துகின்றேன்? இயேசு யூதர்களாலும் ரோமர்களாலும் தீர்ப்பிடப்பட்டது ஏன் என்பதை மறுகண்ணோட்டமிடுங்கள். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாக இருப்பதை அவர் ஒப்புக்கொண்டபோது, அவர் தேவதூஷணக் குற்றம் செய்ததாக யூதத் தலைவர்கள் உரிமைகோரினர் (மத். 26:63-66). இயேசுவின் தெய்வீகத் துவத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மனவிருப்பமற்ற நிலையில் அவர்கள் அவரை “குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்” என்ற நிலையில் இருப்பதாக முன் அனுமானம் கொண்டனர். இயேசு ஒரு இராஜாவாகத் தம்மை உரிமைகோரினார் என்பதே பிலாத்துவுக்கு முன்பாக ஏற்படுத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டாக இருந்தது (லூக். 23:2), இது அவர் மறுக்காத குற்றச்சாட்டாக இருந்தது (மத். 27:11). இயேசு தம்மைத் தாமே யூதர்களின் ராஜாவாக்கிக் கொண்டார் என்பதுதான் அவர் ரோமர்களின் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கான “குற்றமாக” இருந்தது (யோவா. 19:19-22ஐக் காணவும்). இயேசுவின் விரோதிகள், தெய்வீக அரசத்துவம் பற்றிய அந்த உரிமைகோருதலை மறுத்தனர்; அவர்கள் கண்களில் அவர், மரணத்திற்குப் பாத்திரரான ஒரு கலகக்காரராக மாத்திரம் தெரிந்தார்.

இவையெல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்த நிலையில் நான் உங்களை, “உங்கள் தீர்ப்பு என்ன?” என்று கேட்கின்றேன். இயேசு தம்மைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று உரிமைகோரிக் கொண்டபோது, அவர் தேவ தூஷணக் குற்றம் செய்தார் என்று நீங்கள் நம்புகின்றீர்களா? அல்லது நீங்கள் அவரைத் தேவனுடைய தெய்வீக குமாரன் என்று ஏற்றுக்கொள்ள மனவிருப்பமாக இருக்கின்றீர்களா? இயேசு அரசியல் ரீதியாகக் கலகமும் சூழ்ச்சியும் செய்தார் என்று நீங்கள் நம்புகின்றீர்களா? அல்லது நீங்கள் அவரை ஆவிக்குரிய வகையில், “இராஜாதி இராஜாவும், கர்த்தாதி

கர்த்தாவு”மாக இருக்கின்றார் (வெளி. 19:16) என்று ஏற்றுக்கொள்ள மனவிருப்பமாக இருக்கின்றீர்களா? நீங்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவராக இருந்து, என்ன நேர்ந்தாலும் உங்கள் சித்தத்தை அவரது சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்த மனவிருப்பமாக இருக்கின்றீர்களா (லூக். 6:46)? நீங்கள் இயேசுவைத் தேவனுடைய குமாரன் என்றும் உங்கள் வாழ்வின் ஆண்டவர் என்றும் ஏற்றுக்கொள்ள மனவிருப்பம் கொண்டவர்கள் ஆகாதவரைக்கும், உங்களால் அவரை “குற்றமற்றவர்” என்று சீர்பொருந்திய தன்மையுடன் உச்சரிக்க முடியாது என்று நான் மீண்டும் கூறுகின்றேன்.

இயேசுவின் சொந்த வாழ்வில் எதாவது பாவம் இருந்தது என்பதற்காக ரோமர்களின் சிலுவையில் அறையப்படவில்லை, ஆனால் மற்றவர்களின் வாழ்வில் உள்ள பாவங்களுக்காகவே அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டார்.²³ நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பாக அந்த வெள்ளிக்கிழமையன்று, நியாயம் என்பது பொறாமை, அறியாமை மற்றும் உடன்பாடு என்பவற்றினால் நெருக்கப்பட்டுப்போனது (மத். 27:18; அப். 3:17; மாற். 15:15ஐக் காணவும்). இவைகள் மற்றும் இதன் தொடர்பான பண்பினங்கள், உண்மையிலேயே இயேசு யாராக இருக்கின்றார் என்பதை மக்கள் அறியாதபடி அவர்களின் கண்களைப் பார்வையற்றுப் போகச் செய்கின்றன. சில மக்கள், அவரைப் பற்றி மற்றவர்கள் தங்களுக்குக் கூறியவற்றினால் தப்பெண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். மற்றவர்கள், அவரைப் பற்றி வேதவாக்கியங்கள் போதிப்பதென்ன என்று அறியாமலேயே இருக்கின்றனர். இன்னும் அநேகர், பிலாத்துவைப் போல், “ஐனங்களைப் பிரியப்படுத்த மனதுள்ளவர்களாய்” (மாற். 15:15) இருப்பதால், அவரைப் பற்றி ஒரு நிலைப்பாடு கொள்வதற்கு மனதற்றவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இயேசு சனதெரீன் சங்கத்தாரால் விசாரணை செய்யப்படுகையில், ஆலோசனைச் சங்கத்தாரின் மூடிய மனப்பாங்கை அவர் சுட்டிக் காண்பித்தார்: “நான் உங்களுக்குச் சொன்னாலும் [நான் கிறிஸ்துவாய் இருக்கிறேன் என்று] நம்பமாட்டீர்கள். நான் உங்களிடத்தில் வினாவிலும் எனக்கு மாறுத்தரம் சொல்லமாட்டீர்கள்” (லூக். 22:67, 68). அவர்கள், இயேசுவின் உரிமைகோருதலைத் தீவிரமாய் விசாரிக்க விருப்பம் கொண்டிருந்ததில்லை. நீங்கள் அதைப் போல் இருக்கக்கூடாது என்று உங்களுக்காக நான் ஜெபிக்கின்றேன். கிறிஸ்துவின் வாழ்வு பற்றிய நமது படிப்பானது நிச்சயமாகவே, இயேசு தாம் உரிமைகோரிய யாவுமாக உள்ளார் என்று நேர்மையான எந்த இருதயமும் நம்பி இணங்குவதற்குப் போதுமானதாக இருந்துள்ளன.²⁴ நீங்கள் இதற்கு முன்பு இயேசுவின்மீது உங்கள் விசுவாசத்தை அறிக்கை செய்யாதிருந்தால், இன்றைக்காவது அவரைப் பற்றிய உங்கள் தீர்ப்பானது “குற்றமற்றவர் - ஏனென்றால் இயேசுவே ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நான் என் முழு இருதயத்தோடும் விசுவாசிக்கின்றேன்!” என்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது நம்பிக்கையாகவும் ஜெபமாகவும் உள்ளது (மத். 16:16ஐக் காணவும்).

முடிவுரை

“இயேசுவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?” என்ற கேள்வியை நாம் கேட்டிருந்தோம். இது நீங்கள் ஒரு முடிவை ஏற்படுத்த வேண்டிய வேளையாக உள்ளது. ஆல்பெர்ட் சிம்ப்ஸன் என்பவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

நண்பரற்று, கைவிடப்பட்டு, யாவராலும் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு பிலாத்துவின் அரண்மனையில் நின்று கொண்டிருக்கின்றார் இயேசு; கேளுங்கள்! அந்த உடனடி அழைப்பின் அர்த்தம் என்ன? இயேசுவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

இன்னமும் விசாரணையில் நிற்கின்றார் இயேசு, நீங்கள் அவரைக் குறித்துத் தவறக் கூடும், நீங்கள் விரும்பினால் நன்மை அல்லது தீமையின் மூலம் உண்மையுடனிருக்க முடியும்; இயேசுவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

பிலாத்துவைப் போல நீங்களும் அவரைத் தட்டிக் கழிப்பீர்களா? அல்லது அலைகள் எப்படிப் பாயினும், அவரைத் தேர்ந்து கொள்வீர்களா? அவரிடமிருந்து ஒளித்துக் கொள்ள அவத்தமாய்ப் போராடுகின்றீர்களா? இயேசுவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

எனது நண்பரே, இயேசுவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நடுநிலையாக இருக்க உங்களால் கூடாதே; ஓ நண்பரே, உமது இருதயம் ஒரு நாளிலே உங்களைக் கேட்குமே, “அவர் என்னைக் குறித்து என்ன செய்வார்?” என்றே!²⁵

யூதர்களுக்கும் பிலாத்துவுக்கும் முன்பாக இயேசு விசாரணைக்கு நின்றபோது, அவர்கள் அவருக்கு முன்பாக விசாரணையில் நின்றிருந்ததை அவர்கள் உணர்ந்தறியாமல் இருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் முடிவுகளினால் இயேசுவுக்குத் தண்டனை விதித்தது மாத்திரமின்றி, தங்களையே ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்கு உட்படுத்திக் கொண்டனர். ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு, பிலாத்து தமது பதவியை இழந்து தற்கொலை செய்து கொண்டார்;²⁶ ஒரு சில பத்தாண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு, எருசலேம் நகரம் அழிக்கப்பட்டது. இன்றைக்கு இயேசுவைக் குறித்த உங்கள் முடிவானது நீங்கள் நித்தியத்தை எங்கு செலவிடுவீர்கள் என்பதுன்மீது செயல்விளைவை ஏற்படுத்தும் (மத். 10:32, 33; 2 தீமோ. 2:12ஐக் காணவும்). நீங்கள் உங்களின் பாவங்களிலிருந்து மனந்திரும்பி, அவரில் உங்கள் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டு, அவருடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது அவசியமென்றால் (லூக். 13:3; மத். 10:32; மாற். 16:15, 16), இன்றே அதைச் செய்யுங்கள்!

குறிப்புகள்

¹இந்தப் பிரசங்கத்திற்கு, மத். 26:57, 59-68; 27:1, 2, 11-31அ; மாற். 14:53, 55-65; 15:1-20அ; லூக். 22:54அ, 63-71; 23:1-25; யோவா. 18:12-14, 19-24, 28-40; 19:1-16 ஆகியவை வேத வசனப் பகுதிகளாக உள்ளன. ²நமது இரட்சிப்பைக் கொண்டுவருவதற்கு இயேசு ஏன் மரிக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை விளக்குதல் இந்த மறுப்புரைகளுக்குப் பதில் அளிக்கும் இன்னொரு அம்சமாக உள்ளது. ³இந்த விசாரணைகளை எடுத்துரைக்கும் பாடத்தைத் தொடர்ந்து இந்தப் பிரசங்கம் பிரசங்கிக்கப்படவில்லை என்றால், இந்த விசாரணைகளை மறுகண்ணோட்டமிட நீங்கள் விரும்பலாம். ⁴ஹார்வர்ட் என்பது மாசசூட்ஸ் மாகாணத்தின் கேம்பிரிட்ஜ் நகரில் உள்ள அமெரிக்காவின் மேன்மைமிக்க சட்டப்படிப்பின் பல்கலைக்கழகம் ஆகும். ⁵Raymond E. Brown, *The Death of the Messiah*, vol. 1 (New York: Doubleday, 1994), 330. ⁶மிஷ்னா (இது ஆங்கிலத்தில் Mishnah அல்லது "Mishnah" என்று உச்சரிக்கப் படுகிறது) என்ற புத்தகமும் அத்துடன் (பிற்பாடு மிஷ்னாவுக்கு தரப்பட்ட விளக்கங்கள்) [*The Gemara*] கெமாரா என்ற புத்தகமும் இணைந்து [*The Talmud*] தல்முத் என்ற புத்தகமாகத் தொகுக்கப்பட்டது. இது இன்றைய நாட்களிலும் யூதர்களின் செயல்பாடுகளை முறைப்படுத்துவதாக உள்ளது. ⁷இந்தப் பட்டியலானது, பின்வரும் புத்தகங்கள் உள்ளிட்ட, பல்வேறு ஆதாரமூலங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு தொகுப்புரையாக உள்ளது; Brown, 358-59 and Bruce Corley, "Trial of Jesus," *Dictionary of Jesus and the Gospels*, eds. Joel B. Green and Scot McKnight (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1992), 851. ⁸பிற்பாடு லூக்கா, ஆலோசனைச் சங்கத்தின் ஒரு உறுப்பினரான அரிமத்தியாலூர் யோசேப்பு என்பவர் "யூதர்களுடைய ஆலோசனைக்கும் செய்கைக்கும் சம்மதியாதவனுமாயிருந்தான்" என்று குறிப்பிட்டார் (லூக். 23:51). ஒருவேளை, இந்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்ட வேளையில் யோசேப்பு அங்கு இல்லாதிருக்கலாம், அல்லது ஒருவேளை மாற்குவும் லூக்காவும், "மேற்கொள்ளும் பெரும்பான்மையானவர்கள்" என்ற கருத்தில் "எல்லாரும்" என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ⁹யூதர்கள் இயேசுவை விசாரணை செய்த நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய புதிய ஏற்பாட்டு விவரங்கள், யூதத்துவ நீதிமன்றம் எதுவும் இப்படிப்பட்ட தேவபக்தியற்ற நடக்கையில் செயல்பட்டிராது என்று வலியுறுத்துகின்ற சிலரால் அறைகூவல் விடப் பட்டுள்ளன. இந்த மறுப்பாளர்கள் நியாயமானது - "மதரீதியான" தீர்ப்பாயங்களினால் கூட - வேண்டுமென்றே புரட்டப்பட்ட பல தவறான நடக்கைகள் பற்றி அறியாதிருக்க வேண்டும், இது மனிதகுலத்தின் வரலாற்றையே கறைப்படுத்தியுள்ளது. சவிசேஷ விவரங்களை எழுதியவர்கள் தேவனால் ஏவப்பட்டனர், எனவே அவர்கள் சத்தியத்தை, சத்தியத்தை மாத்திரமே பதிவு செய்துள்ளனர் என்று நான் விசுவாசிக்கின்றேன். ¹⁰சிலர் "முறையற்றவைகள்" என்பதை விரும்பித் தேர்ந்துகொள்ளுகின்றனர், ஆனால் "சட்டவிரோதமானவைகள்" என்பது மிகவும் சரியானதாகக் காணப்படுகிறது.

¹¹குறைந்தபட்சம் இருபத்தி ஏழு சட்டவிரோதமான செயல்கள் இருந்தன என்று சிலர் நம்புகின்றனர் (Corley, 851). ¹²இந்தப் பட்டியல் அநேகமாக விரிவாக்கப்படக்கூடும். எடுத்துக்காட்டாக, மிஷ்னாவின் படி, எவரொருவரும் தாம் சாட்சியாக இருக்கக் கூடிய வழக்கில் நியாயாதிபதியாகச் செயல்பட முடியாது (சனதெரீன் 5.4), ஆனால் சனதெரீன் சங்கத்து உறுப்பினர்கள், இயேசு "தேவதூஷணம்" கூறினார் என்று சொல்லப்பட்ட விஷயத்திற்குச் சாட்சிகளாகவும் நியாயாதிபதிகளாகவும் இருந்தனர் (லூக். 22:71). ¹³Warren W. Wiersbe, *The Bible Exposition Commentary*, vol. 1 (Wheaton, Ill.: Victor Books, 1989), 377. ¹⁴A. N. Sherwin-White, "Pilate, Pontius," *The International Standard Bible Encyclopedia*, rev., gen. ed.

Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1986), 3:868. ¹⁵Corley, 849. கோர்லீ அவர்கள், ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த தியொடொர் மொம்ஸென் என்பவரினால் எழுதப்பட்ட ஒரு பாடத்தைக் குறிப்பிட்டார், இவர் 1902ல் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசை வென்றார். ரோமாபுரியின் வரலாறு என்ற நான்கு தொகுதிகளால் ஆன புத்தகம் இவரது மிகச் சிறந்த நூல் என்று அறியப்பட்டுள்ளது. ¹⁶Walter Wangerin, Jr., *The Book of God: The Bible as a Novel* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1996), 796. ¹⁷குறைந்தபட்சம், பிலாத்து இயேசுவைப் பாதுகாப்பான காவலில் வைத்திருக்க வேண்டும். ¹⁸லூக்கா மற்றும் யோவான் சுவீசேஷங்களில் உள்ள சில கூற்றுகள் ஏறக்குறைய ஒன்றின்மீதொன்று கவிந்துள்ளன என்பது உறுதி, ஆனால் நான் அவற்றைத் தனித்தனியே பட்டியலிட்டுள்ளேன். ¹⁹“ஆபத்து” [“jeopardy”] என்ற வார்த்தை அபாயம் அல்லது பேரிடர் என்பதைக் குறிக்கிறது. ஒரு விசாரணையின் விஷயத்தில், இவ்வார்த்தையானது தண்டனை விதித்தலின் அபாயத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. அமெரிக்காவில், இரட்டை அபாயத்திற்கு எதிரான தடையானது சட்டத்தின் ஐந்தாம் அமலாக்கப் பிரிவினால் அளிக்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்பாக உள்ளது மற்றும் இது பெரும்பான்மையான மாகாண சட்ட விதிகளினாலும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. பல நாடுகளில் இதே போன்ற சட்ட விதிகள் உள்ளன. ²⁰பிலாத்துவுக்கு யூதர்களுடன் இருந்த ஆட்டம் கண்ட உறவுமுறையை நீங்கள் மறுகண்ணோட்டமிட விரும்பலாம்.

²¹H. I. Hester, *The Heart of the New Testament* (Liberty, Mo.: Quality Press, 1963), 211. இயேசுவைச் சிலுவையில் அறையும்படி பிலாத்து ஒப்புக்கொடுத்தபோது காலை சுமார் 6:00 மணிவேளையாகத்தான் இருந்தது என்ற உண்மையானது (யோவான் 19:14ன் மீதான குறிப்புகளை “எல்லாரும் விடையளிக்க வேண்டிய ஒரு கேள்வி” என்ற முந்திய பாடத்தில் காணவும்), இந்த முழு செயல்முறையும் பரபரப்பாகவும் துரிதமாகவும் செய்யப்பட்டன என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. ²²அவரது விரோதிகள் அவருக்கு எதிராக “பொய்ச்சாட்சிகளை” தேடினர் என்ற உண்மையானது (மத். 26:59), அவரைத் தண்டிப்பதற்கு உண்மையான சாட்சிகளைக் கண்டறிய முடியாது என்று அவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது. ²³இயேசு நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்பதால் (1 கொரி. 15:3), உண்மையில் நம் எல்லாருடைய பாவங்களின் காரணமாகவே அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டார். இந்தப் பிரசங்கத்தில் இந்த வேளையில், அவரது விரோதிகளின் பாவம் நிறைந்த தன்மை மறுகண்ணோட்டத்தின் கீழ் உள்ளது. ²⁴நீங்கள் இயேசுவின் தெய்வீகத்துவத்திற்கு நிரூபணங்களைக் கூட்டிக் கொள்வதன்மூலம் இந்தச் சிந்தனையை விரித்துரைக்க விரும்பலாம். ²⁵Albert Simpson, “What Will You Do with Jesus?” *Songs of Faith and Praise*, comp. and ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishing Co., 1994). ²⁶இதைப் பற்றிய அதிகமான கருத்துக்கள், “பொந்தியு பிலாத்து (மற்றும் இயேசுவின் மரணம்)” என்ற துணைப்பாடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.